

UN FOLLET A L'INTERNAT

- Versió Lectura -

Autora: Adelaida Frías

<http://www.obresdeteatre.com>

- 20 pàgines -

Qualsevol paper de noia pot esdevenir de noi.

Personatges per ordre d'aparició:

- 1 - **NARRADOR / A**
- 2 - **MARTA**, ALUMNA GRAN, DESPREOCUPADA
- 3 - **ALBA**, ALUMNA GRAN, ESTALVIADORA
- 4 - **FOLLET**
- 5 - **JUDIT**, GERMANETA DE MARTA, QUE NO ESTUDIA
- 6 - **CRIS**, EMPOLLONA AMIGA DE JUDIT
- 7 - **TINA**, AMIGA DE JUDIT, ESPANTADISSA
- 8 - **SARA**, PROFESSORA DE MATEMÀTIQUES
- 9 - **MISS BETTY**, PROFESSORA D'ANGLÈS
- 10 - **MINYONA**

Miss Betty parla amb un fort accent anglès.

ESCENA 1

NARRADOR : — El jardí de l'internat està voltat d'un bosc frondós. Però la Marta camina molt enfadada, sense que el paisatge li importi tres pepinos.

MARTA : — No hi ha dret! És una injustícia!

ALBA : — Marta! Espera!

MARTA : — La de mates em té mania; ho has vist o no?

ALBA : — Però per què no li has dit que era la Mònica la que reia?

MARTA : — Perquè jo no sóc una *acussica* ni una covarda com ella!

ALBA : — Ja; però ara t'han castigat a tu, nena.

NARRADOR : — La Marta s'asseu a un banc, empipada, i busca la pàgina adequada al llibre de mates.

MARTA : — Doncs la de mates ho té clar, perquè no entenc res dels exercicis que m'ha posat.

ALBA : — Buf, doncs jo no et puc ajudar gaire.

MARTA : — A més, prou feina tinc a repassar per l'examen d'aquesta tarda!

ALBA : — Quèèè? L'examen és aquesta tarda?

MARTA : — Sí, què et pensaves?

NARRADOR : — L'Alba s'ha posat a fullejar frenèticament la seva agenda.

ALBA : — Que no, què dius, no pot ser! Mira: si és pel dia vint-i-dos.

MARTA : — Vint-i-dos no, guapa; és pel dia dos, i el dos és avui.

ALBA : — No, per favor, em moro! No he tingut temps de mirar-m'ho; catejaré segur!

MARTA : — Jo, depèn: de la lliçó trenta a la trenta tres ho tinc bastant bé. Ara, de la trenta quatre no lligo res.

ALBA : — Uf, Marta estic perduda! No puc catejar les mates, que ja he suspès tecnologia!

NARRADOR : — De cop i volta la Marta veu un barret de color verd, a terra entre les plantes. Se'l mira de la vora i el recull.

MARTA : — Ai, mira què xulo! Has vist?

ALBA : — (*de mal humor*) Preciós.

NARRADOR : — La Marta se l'emprova i es passeja amunt i avall imitant una model i fent cares divertides.

MARTA : — Em queda bé?

ALBA : — Ai, nena, i a mi què m'importa! T'estic dient que em tocarà repetir curs, i tu amb el barret del dimoni!

ESCENA 2

NARRADOR: — Tot d'una, un follet surt del bosc amb una cabriola. L'Alba se sobresalta, però la Marta està d'esquena i no el veu.

FOLLET : — No és del dimoni, guapa.

MARTA : — No, ara en serio, com em queda?

FOLLET : — Et queda fatal!

MARTA : — (*sorpresa*) Ah! Qui és aquest?

FOLLET : — Endevina-ho!

NARRADOR : — El follet s'acosta amb la intenció de recuperar el barret, però la Marta el va bellugant mentre parlen perquè no ho aconsegueixi.

ALBA : — No seràs el Peter Pan?

FOLLET : — No diguis bestieses!

MARTA : — Ja ho sé: el Pare Noè!

FOLLET : — Sí home, i què més!

ALBA : — Doncs el Gigante Verde!

FOLLET : — Molt graciosa!

MARTA : — Què és el Gigante Verde?

ALBA : — Una marca de pèsols en llauna.

MARTA : — Ah, és clar! Estàs fent publicitat d'alguna cosa!

NARRADOR : — La Marta i l'Alba es van passant el barret com si fos una pilota, i el follet salta sense poder-lo agafar.

FOLLET : — Vols tornar-me el barret?

MARTA : — (*com si no ho sabés*) Ah, és teu?

FOLLET : — És clar que és meu, pets de llop!

ALBA : — Demostra-ho.

FOLLET : — (*enfadat*) Escarabats pudents! Sóc un follet de bosc, i aquest és el meu barret!

NARRADOR : — Les noies aturen el joc, intrigades.

ALBA : — Un follet de bosc? Del bosc aquest, al voltant de l'internat?

MARTA : — No m'ho crec.

FOLLET : — Ortigues i bardisses! Vols veure com et faig créixer bigoti?

MARTA : — No, gràcies.

ALBA : — Per què no? Seria divertit!

MARTA : — Calla tu. (*al follet, curiosa*) Què més pots fer?

FOLLET : — Tot el que és, pot deixar de ser; i tot el que no és, pot ser.

ALBA : — Però què diu, que què?

FOLLET : — A veure; oi que el barret no és teu?

MARTA : — Mira, ja ho sé; si fas que la profe de mates s'oblidi del meu càstig...
et torno el barret!

FOLLET : — (*contrariat*) Ja hi som.

ALBA : — (*inquieta*) I l'examen què, guapa?

MARTA : — Doncs que s'oblidi de tot!

FOLLET : — (*sospira*) Vaaal. La de mates, no? A pi xic escala no cal i si cal
du-li! Ja està, ja s'ha oblidat de tot.

ALBA : — Genial!

MARTA : — Què guai!

NARRADOR : — L'Alba pica la mà de la Marta per celebrar-ho. Les noies tornen el
barret molt contentes al follet, que se'l posa i torna cap al bosc.

FOLLET : — Sou tots iguals, els humans. Si vols això, m'has de donar allò...!
Què pesats!

ALBA : — Espera! Et puc fer una pregunta?

FOLLET : — Què voools.

ALBA : — Si tens poders màgics, per què no has recuperat el barret tu sol?

FOLLET : — Perquè els poders no serveixen per a un mateix. Si no,
esdevindríem ambiciosos, egoistes, capritxosos, prepotents...

ALBA : — Sí, val, d'acord, ja ho he entès...

FOLLET : — Menys mal, tifes de pardal! Doncs au, Adéu!

NARRADOR : — El follet fa un salt i desapareix dins el bosc.

MARTA : — D'això... Gràcies, eh!

ALBA : — Sí, moltes gràcies!

NARRADOR : — Totes dues es miren i s'abracen rient.

MARTA : — Quina potra, nena!

ALBA : — No m'ho puc creure!

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com